

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **Ing. L. K.**, zastoupeného JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem se sídlem v Malé Skále čp. 397, PSČ 468 31, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách č. I ze dne 9.3. 2011, č.j. X, o snížení starobního důchodu, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce prostřednictvím svého zástupce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované o námitkách č. I ze dne 9.3. 2011, č.j. X, jímž žalovaná rozhodla tak, že rozhodnutí žalované č. I ze dne 3.11. 2010, č.j. X se zčásti mění tak, že se žalobci snižuje výše starobního důchodu na částku 11.294,-Kč měsíčně a ve zbytku se toto rozhodnutí potvrzuje. Rozhodnutím č. I ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034 žalovaná snížila žalobci od 12.12. 2010 starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zdp) s odůvodněním, že zvýšení za práci vykonávanou po vzniku nároku na starobní důchod v době od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 podle § 23 zák. č. 100/1988 Sb., resp. § 34 odst. 2 zdp žalobci nenáleží, neboť v této době pobíral starobní důchod.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutím žalované č. I ze dne 3.11. 2010 došlo ke snížení jeho starobního důchodu proto, že ve výši starobního důchodu bylo zohledněno zaměstnání konané po vzniku nároku na starobní důchod (tzv. práce na procenta), které zvýšilo jeho starobní důchod, i když mu toto zvýšení nenáleželo, protože pobíral starobní důchod. Proti tomuto rozhodnutí podal námitky v několika směrech. Namítal neúplnost výroku rozhodnutí, neboť nestanovil na jakou částku mu byl starobní důchod snížen. Této námitce žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím vyhověla, ostatním námitkám vyhověno nebylo. Žalobce v žalobě uplatňuje v zásadě stejné námitky, které namítal v řízení o námitkách. Předně uvádí, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zdp, o které se opírá rozhodnutí o snížení starobního důchodu, není pro snížení starobního důchodu žalobce použitelné. Podle § 48 odst. 2 správního řádu lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Uvedl, že také pro oblast správního řízení platí obecná procesní zásada překážky věci pravomocně rozhodnuté a z ní vyplývající zásada ne bis in idem („ne dvakrát o tomtéž“), a to bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví nebo nikoli (odkázal na odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24.3. 2010, č.j. 21 Cdo 2674/2008). Žalobce konstatoval, že žalovaná svým rozhodnutím ze dne 20.7. 2009 rozhodla o zvýšení starobního důchodu žalobce za dobu zaměstnání po vzniku nároku na starobní důchod. Již v té době žalovaná věděla a vydala o tom několik rozhodnutí, že žalobce byl zaměstnán po vzniku nároku na starobní důchod, nesplňoval podmínky pro souběh starobního důchodu a mzdy ze zaměstnání, a proto měl přeplatek na starobním důchodu vrátit. O vrácení přeplatku na starobním důchodu ve výši 456.943,-Kč (správně ve výši 436.838,-Kč) žalovaná pravomocně rozhodla, její rozhodnutí potvrdily správní soudy i Ústavní soud ČR. Mezitím však došlo k prekluzi práva žalované k vymožení vrácení přeplatku na starobním důchodu. Žalobce uvedl, že jestliže pracoval po vzniku nároku na starobní důchod a starobní důchod mu nenáležel a měl ho vrátit, přičemž prekluzí právo na vrácení vyplacených splátek důchodu zaniklo ze zákona, nastala dle názoru žalobce situace, jako kdyby nikdy žádný starobní důchod nepobíral, protože ho měl vrátit. Žalobce dále uvedl, že jeho hlavní procesní obrana proti snížení starobního důchodu spočívá v tom, že o zvýšení starobního důchodu za práci na procenta rozhodla žalovaná dne 20.7. 2009 při plné znalosti toho, že v době, za kterou mu byla zvýšena procentní výměra starobního důchodu za dobu zaměstnání po vzniku nároku na starobní důchod, starobní důchod pobíral. Podle názoru žalobce tak rozhodnutí žalované ze dne 20.7. 2009 o zvýšení starobního důchodu za dobu zaměstnání od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 představuje překážku věci pravomocně rozhodnuté, a proto napadené rozhodnutí, které naopak stejné období pro výši starobního důchodu nezapočítává, je nezákonné pro porušení zásady ne bis in idem. Žalobce dovozuje, že rozhodnutí ze dne 3.11. 2010 je k rozhodnutí ze dne 20.7. 2009 tzv. změnovým rozhodnutím, což v něm není vyjádřeno, takže i z tohoto důvodu je procesně vadné. Uvedl, že pokud by rozhodnutí žalované č. I ze dne 3.11. 2010 nebylo zrušeno, existovala by o jedné a téže právní otázce dvě protichůdná rozhodnutí. Za zajímavou označil skutečnost, že žalovaná s napadeným rozhodnutím přichází v době, kdy je z rozhodnutí obecných soudů jako soudů exekučních zřejmé, že pro prekluzi práva žalovaná nezíská na žalobci zpět přeplatek na starobním důchodu, který neúspěšně exekučně vymáhala. Žalobce

uvedl, že problém na straně žalované spočívá v nevymožení přeplatku na starobním důchodu, k čemuž došlo zanedbáním povinností žalované při řádném hospodaření s prostředky státu a tento problém se žalovaná snaží řešit tzv. oklikou tím, že usiluje o odebrání v minulosti přiznaného zvýšení starobního důchodu žalobci, o němž bylo rozhodnuto v době, kdy již žalovaná prokazatelně věděla o problému souběhu starobního důchodu a mzdy ze zaměstnání, při kterém žalobce, jak se později zjistilo, pobírat starobní důchod nemohl. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení k rukám jeho zástupce.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (*rozhodnutí o námitkách č. I ze dne 9.3. 2011, č.j. 290 715 034/315-LP*) žalovaná k podaným námitkám zrekapitulovala, že žalobci byl rozhodnutím žalované ze dne 20.7. 2009 zvýšen starobní důchod za dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. c) ode dne 12.12. 2010, když podle rozhodnutí žalované ze dne 7.4. 2005 nenáležela žalobci v této době výplata starobního důchodu a částky vyplacené na starobním důchodu za toto období byly žalobci předepsány k úhradě jako přeplatek. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010 byla žalované uložena povinnost vrátit žalobci částky sražené z vypláceného důchodu na úhradu tohoto přeplatku. Z toho dle žalované vyplývá, že po dobu výdělečné činnosti žalobce za období od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 mu byl starobní důchod vyplácen. Zvýšení procentní výměry starobního důchodu za dobu výdělečné činnosti konané po vzniku nároku na důchod proto nemůže žalobci za toto období náležet. Žalovaná dále odůvodnila, že v uvedených dobách nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, resp. v ustanovení § 34 odst. 2 zdp pro nárok na zvýšení procentní výměry starobního důchodu. Dále uvedla, že skutečnost, že v uvedených dobách výplata starobního důchodu žalobci nenáležela, protože vykonával výdělečnou činnost na základě pracovněprávního vztahu na dobu neurčitou, není rozhodující pro nárok na zvýšení důchodu za další práci vykonávanou po vzniku nároku na starobní důchod. Mohlo k ní být přihlédnuto pouze v případě vrácení vyplacených částek starobního důchodu za tyto doby. Protože však k vrácení starobního důchodu za období od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 nedošlo, žalobci zvýšení starobního důchodu v uvedené době nenáleží. Žalovaná se neztotožnila s názorem žalobce o nemožnosti použití ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zdp ani s názorem, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 48 odst. 2 správního řádu. Podle jejího názoru z doslovné citace ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zdp vyplývá, že pro jeho aplikaci není podstatná doba ani způsob zjištění skutečnosti svědčící o příčině výplaty důchodu ve vyšší částce než náleží. Jedná se o kogentní ustanovení, které žalované přikazuje, aby konala v okamžiku, kdy zjistí rozhodující skutečnost pro snížení důchodu. K tomuto zjištění došlo rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010, z čehož vyplynulo, že po dobu výdělečné činnosti žalobce za období od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 mu byl starobní důchod vyplácen, a proto mu zvýšení procentní výměry starobního důchodu za dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na důchod nemohlo náležet. Žalovaná je proto přesvědčena, že neporušila ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu a že se v

daném případě nejedná o rozhodnutí vydané ve věci již pravomocně rozhodnuté. Konečně uvedla, že vyhověla části námitek, v nichž žalobce namítá neurčitost výroku rozhodnutí, který nestanoví na jakou částku se snižuje výše starobního důchodu. Proto výrok rozhodnutí o námitkách č. I ze dne 9.3. 2011 doplnila o uvedení měsíční výše důchodu po jeho snížení. Za použití ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) proto žalovaná rozhodnutí ze dne 3.11. 2010 zčásti změnila a ve zbytku jej potvrdila.

Žalovaná se svým vyjádření k žalobě ze dne 19.8. 2011 ocitovala ustanovení § 34 odst. 2 zdp a dále vysvětlila, že když obdržela sdělení, že žalobce byl v době od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 při pobírání starobního důchodu výdělečně činný na základě pracovního poměru uzavřeného na dobu neurčitou, rozhodla o tom, že mu v uvedené době výplata starobního důchodu nenáležela a uložila mu vrátit přeplatek na starobním důchodu ve výši 436.838,-Kč. Rozhodnutím č. I ze dne 20.7. 2009 pak žalovaná za tuto dobu žalobci starobní důchod zvýšila podle § 34 odst. 2 zdp. Současně na úhradu vzniklého přeplatku zúčtovala doplatek přiznaného zvýšení a zavedla srážky z důchodu. Uvedla, že žalobce zcela pominul skutečnost, že zvýšení procentní výměry starobního důchodu přímo souvisí s povinností vrátit vyplacený důchod za předmětnou dobu. Pokud žalobce, ať již z jakéhokoliv důvodu, vyplacený důchod nevrátí, nesplňuje podmínky uvedené v § 34 odst. 2 zdp a zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle tohoto ustanovení mu nenáleží. Žalovaná pak s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010 rozhodla o snížení starobního důchodu, neboť žalobce v důsledku tohoto rozsudku nesplňuje podmínky § 34 odst. 2 zdp. Zopakovala, že žalobce v uvedené době starobní důchod pobíral, nevrátil jej, a proto mu zvýšení za výdělečnou činnost vykonávanou po vzniku nároku na starobní důchod nenáleží. Opětovně odmítla názor žalobce o nemožnosti použití ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zdp a o tom, že se jedná o věc pravomocně rozhodnutou. Navrhla zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice na vyjádření žalované setrval na svých argumentech uvedených v žalobě.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání.

Zástupce žalobce odkázal v celém rozsahu na podanou žalobu a shrnul, že nyní existuje právní stav, kdy žalobce byl povinen vrátit přeplatek na starobním důchodu, tato povinnost splněna nebyla a nebude, neboť žalovaná přišla s vymáháním tohoto přeplatku pozdě, právo na vrácení přeplatku se prekludovalo (dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010). Pokud by tedy byla žalovaná pečlivá, byl by přeplatek ve výši 436.838,-Kč vymožen zpět a situace ohledně zvýšení starobního důchodu za práci na procenta by nevznikla. Žalovaná tzv. hledá další dveře do jedné místnosti, které si zavřela,

protože přišla s exekucí pozdě. Dovoláváme se obecného principu ne bis in idem. Správní orgán má správně rozhodovat a ne podruhé rozhodnout diametrálně odlišně na podkladě stejných skutkových okolností, které mu byly známy. Uvedl, že problém spočívá ve vydání rozhodnutí ze dne 20.7. 2009, kdy žalovaná rozhodla o zvýšení starobního důchodu za práci na procenta, ač toto rozhodnutí dle jeho názoru být vydáno nemělo. Žalovaná totiž nedala do souladu postup při vymáhání přeplatku a postup, kdy rozhodla o zvýšení starobního důchodu za práci na procenta. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení.

Pověřená pracovnice žalované odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Upozornila, že žalovaná jak v napadeném rozhodnutí, tak i ve svém vyjádření k žalobě nesprávně uvedla datum ukončení výdělečné činnosti žalobce dnem 31.3. 2001, ač v původním rozhodnutí žalované (rozhodnutí ze dne 7.4. 2005) se uvádí, že žalobce ukončil výdělečnou činnost ke dni 31.5. 2002. Z tohoto důvodu bylo správně v rozhodnutí žalované ze dne 20.7. 2009 uvedeno, že žalobci náleží zvýšení starobního důchodu od 1.6. 2002. Současně však uvedla, že chybné uvedení data 31.3. 2001 namísto data 31.5. 2002 nemá vliv na výši důchodu. Konečné rozhodnutí ve věci ponechala na úvaze soudu. Náklady řízení nežádala.

V přezkumném řízení provedl soud důkaz podstatným obsahem dávkového (správního) spisu, který ohledně žalobce vede žalovaná. Pro úplnost a přehlednost soud chronologicky uvádí a rekapituluje pro věc rozhodné skutečnosti:

1) Rozhodnutím žalované ze dne 7.4. 2005 bylo žalobci uloženo vrátit žalované přeplatek na starobním důchodu v částce 436.838,-Kč podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., neboť výplata starobního důchodu v období od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.5. 2002 žalobci nenáležela, neboť pracoval v pracovním poměru uzavřeném na dobu neurčitou a nesplňoval podmínku ustanovení § 37 odst. 5 zdp v tehdy platném znění, upravující souběh pobírání starobního důchodu při výdělečné činnosti, jen tehdy, byl-li uzavřen na dobu určitou. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29.6. 2006, č.j. 32 Cad 32/2005 žalobu žalobce zamítl. Nejvyšší správní soud i Ústavní soud potvrdily správnost rozhodnutí krajského soudu a tím i správnost rozhodnutí žalované ze dne 7.4. 2005.

2) Rozhodnutím č. II ze dne 20.7. 2009 žalovaná zvýšila žalobci od 1.6. 2002 starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. b) zdp. Dodatečně mu tak započítala dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod za dobu od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 (*správně mělo být uvedeno do 31.5. 2002*).

3) Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010 bylo žalované uloženo, aby žalobci vrátila částky sražené z vypláceného starobního důchodu na úhradu přeplatku vyčísleného žalobci rozhodnutím žalované ze dne 7.4. 2005.

4) Rozhodnutím č. I ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034 ve spojení s rozhodnutím o námitkách č. I. ze dne 9.3. 2011, č.j. 290 715 034/315-LP žalovaná snížila žalobci

starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. c) ode dne 12.12. 2010 na částku 11.294,- Kč měsíčně.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a po provedeném dokazování s přihlédnutím k příslušným zákonným ustanovením dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V § 48 odst. 2 správního řádu se uvádí, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zdp zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

Podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení se občan, který je zaměstnán po vzniku nároku na starobní důchod a nepobírá tento důchod nebo jeho část, invalidní důchod nebo důchod za výsluhu let, se zvyšuje starobní důchod za každých 360 kalendářních dní zaměstnání o 4 % průměrného měsíčního výdělku....

Podle ustanovení 34 odst. 2 zdp se výše procentní výměry starobního důchodu zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo 3 a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní důchod ani invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně.

Podmínkou pro zvýšení starobního důchodu za další práci podle § 34 odst. 2 zdp je nepobírání důchodu. Tuto podmínku žalobce splňoval v okamžiku, kdy mu byla rozhodnutím žalované ze dne 7.4. 2005 uložena povinnost vrátit za dobu výkonu výdělečné činnosti přeplatek na starobním důchodu ve výši 436.838,-Kč. Zvýšení starobního důchodu podle § 34 odst. 2 zdp by žalobci náleželo jen v případě, že by částky vyplacené mu na starobním důchodu za rozhodné období vrátil. To se však nestalo.

Soud připomíná žalobci, že rozhodnutím žalované ze dne 7.4. 2005 mu byla uložena povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu v částce 436.838,-Kč do 15-ti dnů od právní moci rozhodnutí. Protože však žalobce tuto povinnost dobrovolně nesplnil, přistoupila žalovaná k exekuci, tedy k opatření, které je v podstatě sankčním opatřením v případě nedobrovolného splnění povinnosti. Je třeba přisvědčit žalobci v tom, že se žalovaná svou liknavostí připravila o možnost získat exekuci zpět vzniklý přeplatek na důchodu. Vzhledem k tomu, že žalobce tento přeplatek dobrovolně nevrátil, tak už ani uhrazen nebude. Z důvodu neoprávněné exekuce žalované na částky sražené žalobci z vypláceného starobního důchodu na úhradu přeplatku, které mu byla žalovaná povinna vrátit, nastala situace, že žalobce v rozhodném

období po vzniku nároku na starobní důchod pobíral starobní důchod a současně měl příjem z výdělečné činnosti.

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že na případ žalobce nelze použít ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zdp pro porušení zásady ne bis idem, která představuje překážku věci pravomocně rozhodnuté.

Ustanovení § 56 odst. 1 zdp začíná větím „zjistí-li se“ a dále jsou pod písmeny a) až d) popsány situace, které nastaly, resp. byly zjištěny po nabytí právní moci rozhodnutí o přiznání (nepřiznání) důchodu nebo úpravě jeho výše. Může se tak jednat o skutečnosti nově nastalé nebo které sice nastaly dříve, ale v době rozhodování o přiznání důchodu tyto skutečnosti známy nebyly a přihlíží se k nim dodatečně. Všechny tyto skutečnosti mohou mít z hlediska poživatele důchodu dopad jak pozitivní (důchod se přizná, zvýší, obnoví se jeho výplata), tak i negativní (důchod se odejme, výplata důchodu se zastaví nebo výše důchodu se sníží). Toto ustanovení žalované umožňuje reagovat na nově vzniklé situace. Aplikováno na případ žalobce dle výše uvedeného chronologického souhrnu to znamená, že žalovaná v době, kdy bylo nepochybné, že žalobce musí vrátit přeplatek na starobním důchodu dle rozhodnutí žalované ze dne 7.4. 2005 (potvrzeno správními soudy i Ústavním soudem), vydala dne 20.7. 2009 rozhodnutí č. II, kterým žalobci za použití ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zdp zvýšila od 1.6. 2002 starobní důchod (tj. pozitivní rozhodnutí, ve prospěch žalobce). Žalobce přeplatek na starobním důchodu dobrovolně nevrátil. Žalovaná proto začala počínaje březnem 2009 provádět srážky ze starobního důchodu na úhradu přeplatku. Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové bránil proti prováděné exekuci s odvoláním na prekluzi nároku žalované na vrácení přeplatku na starobním důchodu odkazem na ust. § 118 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., v tehdy platném znění, a v tomto řízení byl úspěšný (viz výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010). V tomto okamžiku bylo zřejmé, že žalobce starobní důchod za rozhodné období (tj. od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.5. 2002) nemusí vracet a žalovaná ho již nemůže vymáhat zpět. To znamená, že žalobce v tomto rozhodném období starobní důchod pobíral. Právní mocí citovaného rozsudku č.j. 30 Ca 53/2009-38 tak nastala zcela nová situace, slovy zákona „zjistilo se“, na kterou žalovaná reagovala rozhodnutím č. I ze dne 3.11. 2010, kterým za použití ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) snížila žalobci ode dne 12.12. 2010 starobní důchod, neboť nesplňoval podmínky pro jeho zvýšení dle § 34 odst. 2 zdp. Zvýšení procentní výměry starobního důchodu bylo spojeno s povinností žalobce vrátit vyplacený důchod za předmětnou dobu a to se nestalo. V projednávaném případě se proto nejedná o porušení zásady ne bis in idem, která se uplatňuje především v trestním právu a znamená zákaz opakovaného trestního stíhání (potrestání) za týž čin, přičemž v procesních předpisech má zpravidla povahu překážky věci pravomocně rozhodnuté. Dovoláváním se zásady ne bis in idem nelze ospravedlnit to, aby žalobce pobíral starobní důchod nad zákonem stanovenou výší. Tato zásada nemůže být zneužita v jeho prospěch. Z tohoto důvodu soud nepřisvědčil ani žalobnímu tvrzení, že napadené rozhodnutí je tzv. změnovým rozhodnutím o snížení

starobního důchodu a tedy rozhodnutím o téže otázce. Prekluzí práva žalované na vrácení přeplatku na starobním důchodu ve výši 436.838,-Kč nastala situace, že žalobci tento přeplatek (vyplacený starobní důchod) zůstal. V daném případě je proto třeba vycházet z této reálné skutečnosti, tj. že žalobce v období od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.5. 2002, tedy po vzniku nároku na starobní důchod pracoval a pobíral přitom starobní důchod a nikoli, jak uvádí žalobce, z právní fikce „jako kdyby nikdy žádný starobní důchod nepobíral, protože ho měl vrátit“.

Z výše uvedeného přehledu je zřejmé, že soud nemohl dospět k jiným závěrům, než žalovaná. Žalobní námitky, kterými žalobce zopakoval své námitky, které uplatnil do rozhodnutí žalované č. I ze dne 3.11. 2010, jsou v napadeném rozhodnutí a rozvedené ve vyjádření k žalobě dostatečně vysvětleny a soud se s učiněnými závěry žalované ztotožňuje. Žalobce podmínky pro nárok na zvýšení starobního důchodu podle § 34 odst. 2 zdp již nadále nesplňoval a žalovaná mu proto po právu rozhodnutím č. I ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034 ve spojení s rozhodnutím o námitkách č. I ze dne 9.3. 2011, č.j. 290 715 034/315-LP snížila starobní důchod od budoucí splátky v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. c) zdp.

Závěrem soud shrnuje, že neshledal pochybení žalované ve správním řízení při zjištění skutkového stavu věci ani při aplikaci hmotného práva. Nezbylo mu proto, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, toto právo nenáleží dle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 9. února 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně